

PŘÍBĚHY STRÝČKA BENA

VĚRA KRPÁLKOVÁ

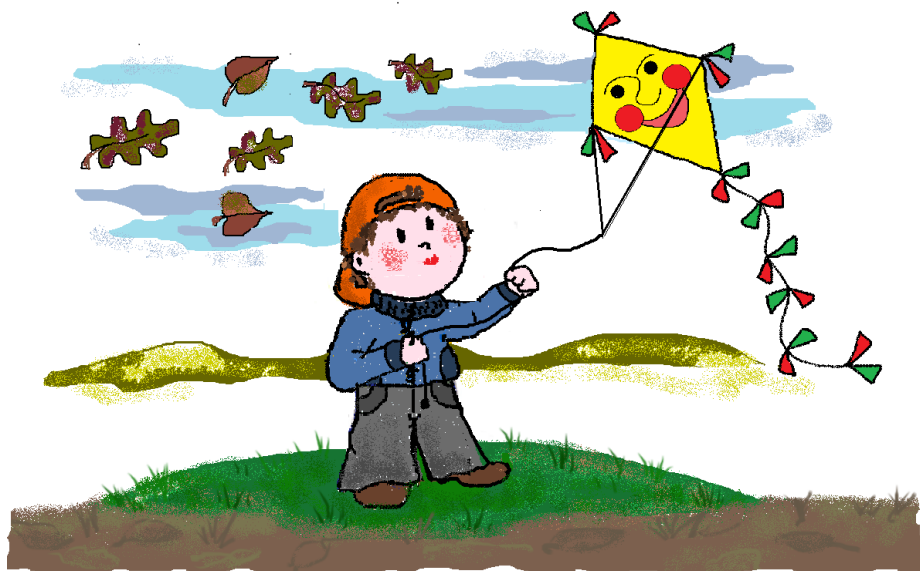

PŘÍBĚHY STRÝČKA BENA

...příběhy opravdových rytířů

Věra Krpálková, 2018
Ilustrace Věra Krpálková, 2018

POUŠTĚNÍ DRAKA

Maminka odhrnula jednou rukou z okna záclonu ke straně. S obavami vyhlédla ven. Jako kdyby se tam všichni čerti ženili! Listopadový vítr ohýbal v nepříjemně chladných poryvech větve stromů. Jako by to byly tenké stonky trávy! Zvedal prudce do výšky spadané listí, aby ho pak nechal vždy na okamžik poťouchle viset ve vzduchu. Dřív, než opět spadne a přilepí se k vlhké zemi. Na chodníku se leskly louže. Na jejich hladinu dopadaly z větví stromů sem tam drobné kapičky jako tichý pozůstatek předchozího deště.

Představila si to nepříjemně studené povětrí tak živě, až jí za krkem naskočila husí kůže.

„Brr!“ celou jí to rozklepalo.

Z opačného konce pokoje jemně zacinkaly hodiny, aby oznámily jednu hodinu po obědě.

Maminka znovu vykoukla ven a na čele se jí objevilo několik starostlivých vrásek.

Z chodby zněl smích. Tatínek, malý Ondra a strýček Ben se chystají ven pouštět draka. Motají se po předsíni. Úmyslně, jak malí kluci, do sebe šťouchají a strkají. Odkopávají si boty a tahají se za rukávy bund.

Maminka nad jejich pošťuchováním shovívavě vrtí hlavou. Znovu vyhlédne ven a zastaví je otázkou: „Vy chcete opravdu jít ven v tomhle psím počasí?“ Snaží se je přivést k rozumu: „Je tam pěkně vlezlá zima. Třeba znovu začne pršet. Víte, jaký je tam vítr? Vždyť vám toho draka utrhne!“

„Neboj, sestřičko, neutrhne,“ odpověděl strýček, aniž by se na maminku podíval. Soustředil pozornost plně na svoji botu, se kterou tatínek s Ondrou právě hráli fotbal. Vzhlédl teprve, když se mu ji podařilo ukořistit a bleskurychle nazout.

„Bude to dobrý, uvidíš!“

„Nastydnete! Je tam chladno,“ nedala se maminka.

Ale chlapi jako kdyby neslyšeli. Pokračovali v oblékání, bundy demonstrativně dopínali až ke krku a přitom si vzájemně dělali další naschvály.

„Až se nachladíte, nechoďte mi vůbec na oči. Ani jednomu nebudu nosit čaj s medem do postele a utírat nudle,“ mračila se na ně.

Tatínek udělal dva kroky k mamince a vzal ji kolem ramen. „Žádný strach! Než dojdeme do parku, bude na pouštění draka

přesně tak akorát," chlácholil ji. „A nenastydneme. Neměj obavy,“ říká a dává mamince legrační pusu na špičku nosu.

„Všichni tři jste cvoci,“ neodpustí si poslední slovo.

Ale chlapy to nezastaví.

Zatím, co strýček Ben popadne draka, tatínek otevírá dveře. Dávají tím oba jasný signál k odchodu. Sborově, jako jeden muž, se všichni tři otočí k mamince.

„Šaškárny! Klukovské nesmysly! Na to vás užije,“ krčí maminka nos a špulí uraženě pusou.

Ale chlapi se tváří, jako když to nevidí. Postaví se do řady, vzorně narovnájí záda a vypnou hrud'. Předsíní zazní jednohlasné „ahoj“ hrnou se chodbou pryč.

Když došli až ke schodišti, Ondrovi to nedalo. Na chvílku přibrzdil. Otočil se, aby maminku ještě na okamžik zahlédl.

„*Jestlipak za námi kouká?*“ pomyslí si.

A dívala. Už ne přísně ani odměřeně. Usmívala se. Na tváři do líčky a v očích jí smíchem jiskřilo.

Bleskově se na ní zakřenil a zaběhl za roh.

„Smála se. Vůbec se nezlobí,“ ulehčeně vzdychl, jakmile zaklaply dveře výtahu.vc

„To víš, že se nezlobí. Jen má o nás starost,“ vysvětluje tatínek s vševědoucím úsměvem na rtech. „Má nás ráda, víš?“ poklepal ho dobrácky po rameni.

„Hmm..., jasně že má,“ souhlasí strýček Ben. „Proč by taky neměla? Jsme přece tři nejdůležitější chlapi v jejím životě,“ říká a vystrkuje přitom Ondru z výtahu.

Ani ne o půl hodinu později procházeli parkem. Na jeho vzdáleném konci se zdvíhaly do mírného kopce volné pláně.

Všude okolo ležely na zemi listy různých barev i tvarů jako nějaký vzácný orientální koberec.

„Vidíš? Tam draka vypustíme,“ ukazuje tatínek.

„Chššš...“, projely kolem dvě starší děti na skejboardu. Kolečka tiše šuměla po mokrému chodníku.

Děti zabočily na postranní cestičku. Pak už bylo slyšet jen šumění větru a pravidelné plácání trojích bot.

Všude jako vymeteno.

Minuli dětské hřiště. Barevné prolejšačky, houpačka, pískoviště... Vše zelo prázdnotou.

Vítr prudce zafoukal a zvedl spadané listy v barevné spirále do výšky.

Tatínek přitáhl víc ke krku límec bundy: „Ani psa by nevyhnal,“ ulevil si.

„Možná jsme měli opravdu raději zůstat doma v teple, jak říkala maminka,“ soudil nespěšně Ondra.

„V žádném případě,“ odmítl rezolutně strýček Ben. „Nebudeme přeci sedět celé odpoledne doma na zadku. Tohle je větší zábava. A navíc...“ udělal významnou pomlku.

Tím Ondru i tatínka přiměl zastavit.

Zatvářil se přehnaně vážně a nanejvýš důležitě.

„*Tohle znám,*“ pomyslí si Ondra v duchu. „*Přesně takhle se tváří vždycky, než řekne nějakou blbinku.*“

Pobaveně čeká, co ze strýčka vyleze za legrační moudrost.

A opravdu, strýčkův osobitý humor na sebe nedává dlouho čekat.

Za moment pronesl: „Navíc, jak bychom asi toho draka v obýváku pouštěli? I kdybychom otevřeli všechna okna, myslím, že by to nešlo.“

Za chvíli byli na pláních.

„Nejdřív ho vypustíme nahoru s Benem a pak teprve ty. Platí?“ ptá se tatínek. Se stejnou otázkou v očích, obrací pozornost na strýčka.

Čeká zdvořile na jeho souhlas.

Ten jen pokyne rukou: „Jo, dobrý nápad!“

Ondra však má obavy: „Myslíte, že to zvládnou?“

„No jasně, že to zvládneš,“ uklidňuje ho strýček Ben. „Pozoruj bedlivě tátu. Sleduj, co dělá! Budeš to potom dělat úplně stejně. Uvidíš.“

Ondra se šťastně usmál. Ale to už tatínek přidrží draka. Tak šikovně, aby se do něho mohl opřít vítr celou silou. Zároveň kousek po kousku uvolňuje provázek. Drak, jako by na tu chvíli nedočkavě čekal, rychle vylétne k obloze. Jak tatínek odmotává provázek ze špulky, drak letí výš a výš. V jednu chvíli s odmotáváním přestal. Mírným tahem udržuje draka na místě. Ten se ve výšce radostně třepotá a poškubává špagátem.

Ozve se Ondrovo hlasité výsknutí: „Jo! Vidíš ho? Vidíš ho?“ Opačuje dokolečka tu samou větu. Poskakuje a nadšeně ukazuje k nebi.

Jako kdyby mohl toho draka někdo přehlédnout!

„To je paráda!“

Jeho nadšení tátu a Bena strhlo. Všichni tři křičí, běhají, předávají si špulku špagátu. Tahají za něj a dohadují se, kdo ho bude držet právě teď. Sází se, který z nich dostane draka nejvýš. Pošťuchují se, popichují...

Co se při tom nasmějí...

„Kdyby nás viděla maminka!“ zvolá v jednu chvíli Ondra.

Na to tatínek mrkne na zápěstí a překvapeně hvízdne: „Sakra, to je ale hodin! Nechám vás tady samotné a mizím. Čeká mě ještě večer

nějaká práce. Pořádně si to užijte!“ Jen v rychlosti jim letmo mávne na rozloučenou.

Oba ho dobu pozorují, jak pádí pryč.

Pak se slovy: „Teď ty,“ předává Ben draka Ondrovi.

„Pomůžeš mi s ním zase nahoru?“

„Hmm...“, zabručí strýček Ben. „Pojď,“ podává mu draka a špulku provázku.

„Co když se mi to nepovede?“

„Tak nepovede. Zkusíš to znovu,“ zněla odpověď.

Ondra zkousne nervózně spodní ret. Sípavě do sebe vtáhne vzduch.

„Ještě nikdy jsem draka nepouštěl! Dnes to je poprvé. Co když udělám něco špatně?“ běží mu hlavou.

Jeho myšlenky utne strýčkovo: „Hele, přestaň se zbytečně trápit. Já vím, že jsi to ještě nedělal. Ale zvládneš to!“

„Jak to dělá? Na to samé jsem před chvílkou myslel já! To mi vidí až do hlavy? Čte mi snad myšlenky? Nebo jsem to nechtěně řekl nahlas?“ kulí na něj Ondra oči a nezodpovězené otázky mu běhají hlavou.

„Neval na mě zděšeně oči! Ať ti nevypadnou! Pusť se raději do toho. A vůbec... Co nejhoršího se může stát?“

„Že drak spadne a rozbije se,“ odpovídá poslušně.

„No a co? Tak uděláme jiného,“ krčí strýček Ben rameny.

„Makali jsme na tom ve třech celé dopoledne!“ ta představa Ondru vystrašila.

„To jo,“ souhlasí Ben. „Pověz, bylo to fajn?“

„Jasně že jo! Byla to zábava!“ Ondrovy rty se roztahují do širokého úsměvu při vzpomínce, jak chtěl smrkat. Papírový kapesník měl přilepený na prsty zapatlané od lepidla. Ne a ne se ho zbavit!

„Byla to švanda!“

„Hmm..., tak vidíš. Když se drak rozbije, budeme mít alespoň příležitost postavit nového,“ říká strýček Ben. „Už nepřemýšlej a pusť ho! Podívej, vítr je přesně akorát!“

Tak se rozeběhl.

Přesně, jak to dělal předtím tatínek. Stejně, jak radil strýček, i on nastavil draka větru. Povolil trochu provázek, a světe div se...

„Povedlo se! Podívej! Letí!“

Strýček Ben nechal Ondru zápolit s drakem. Sám se rozhlédl po okolí a vybral místo, strategicky vhodné k pozorování. Záda opřel o kmen vzrostlého stromu. Jednu nohu ledabyly položil na blízky kámen. Ruce zastrčil do kapes. Přimhouřil oči a škvírkami mezi víčky sledoval pлавné pohyby draka.

A Ondra? Stojí na vyvýšeném místě uprostřed plání a pozoruje, jak s sebou drak šhubá ve větru. Při každém trhnutí ho šňůra vždy zatahá za ruce. Šikovně povoluje nebo naopak přitahuje provázek. Jak je zrovna třeba. Drak poletuje ve větru sem a tam. Jakoby opisoval nějaké pomyslné osmičky.

„Koukni se! Hele, vidíš jak je vysoko?“ křičí na strýčka Bena.

Popouští provázek o dalších pár centimetrů. Drak toho ihned využije a vzlítne ještě výš. Silně přitom špagátem zatahá, jako kdyby protestoval, že je k němu přivázaný.

„*Jako pejsek na vodítku,*“ napadlo ho.

Krátce se tomu vtípku ušklíbne. Ihned však svoji pozornost vrací drakovi. Ostražitě ho sleduje, jak krouží pod ocelově šedou oblohou.

Na moment, jako by ho právě něco napadlo, od něj odtrhne oči. Koukne na strýčka Bena a opět vrací pohled k nebi.

Udržet však své myšlenky pohromadě? To nejde!

Utíkají mu stále jinam. Přeskakují v hlavě jedna přes druhou jak vyplašené myšky chycené do klece.

Jak to bylo se strýčkem Benem? Před prázdninami se skoro ani neznali. Je to teprve půl roku, co se vrátil ze zahraničí. Pak spolu strávili neuvěřitelný víkend o prázdninách a rychle se skamarádili. A teď? Od září, co Ondra začal chodit do první třídy, za ním chodí strýček Ben několikrát v týdnu. Hrají si, večer ho ukládá spát a vypráví mu.

„Brzy si začneme povídat o rytířích. Jestlipak na to nezapomněl?“ napadlo ho.

Vítr zdvihl listí do vzduchu, zatočil s ním a rozfoukal ho do všech stran.

Stejně rychle utekly jeho myšlenky o rytířích. Rychle je nahradily nové. Přeskakovaly někde uvnitř hlavy jako blechy. Sem, tam. Jedna myšlenka střídala rychle další.

Přemýšlel o strýčkově nejoblíbenějším slově. Bylo to: „Hmm...“.

„Používá ho celkem často. Zajímavé! Dovede s ním vyjádřit snad všechny svoje pocity!“ uvědomuje si obdivně.

Vzpomíná na jeho zvláštní smysl pro humor. Odlišný od legrace ostatních dospěláků, které Ondra zná! Páni! Ty strýčkovy legrácky! Darebáctví, která umí vymýšlet! To je něco!

„Jako by byl přerostlý kluk a ne velký chlap! A jaké zná příběhy! Kolik věcí mě naučil? A jak dobře dovede poradit, když to potřebuju!“

O tom všem nyní přemýšlí.

Zatřese bezděčné hlavou: „Opravdu ho znám teprve půl roku?“, udivuje ho.

Bodejt' ne!

Bez ohledu na to, že jeden z nich je dospělý a druhý teprve sedmiletý prvňák, stali se z nich za ten krátký čas opravdu nerozluční přátelé.

Šňůra od draka se jako struna prudce napjala. Bezohledně vytrhla Ondru ze zamyšlení. Povolila a znovu nebezpečně zacukala.

Stiskl pevně klubičko se špagátem. Rychle zhodnotil situaci. O krok ustoupil dozadu a mírně draka přitahuje níž k sobě.

„Dobrá,“ oddychne si polohlasně.

Drak opět bezpečně krouží oblohou.

Ale to už je Ondra myšlenkami zase pryč.

„Minule mi strýček vyprávěl o andělech, čertech a strachu. Ted' slíbil vyprávět o rytířích... Jestlipak začneme dneska?“

Tak moc se těší!

Náhle zadul silný poryv větru. Listí prudce vylítlo od země a roztočilo se v nádherně divokém tanci.

Drak udělal nebezpečný přemet.

Ondra se rozeběhl, aby ho dostal zase víc nahoru. Neposedný vítr mu však vehnal prach a listí přímo do očí.

Plác!

Válí se jak široký tak dlouhý na zemi.

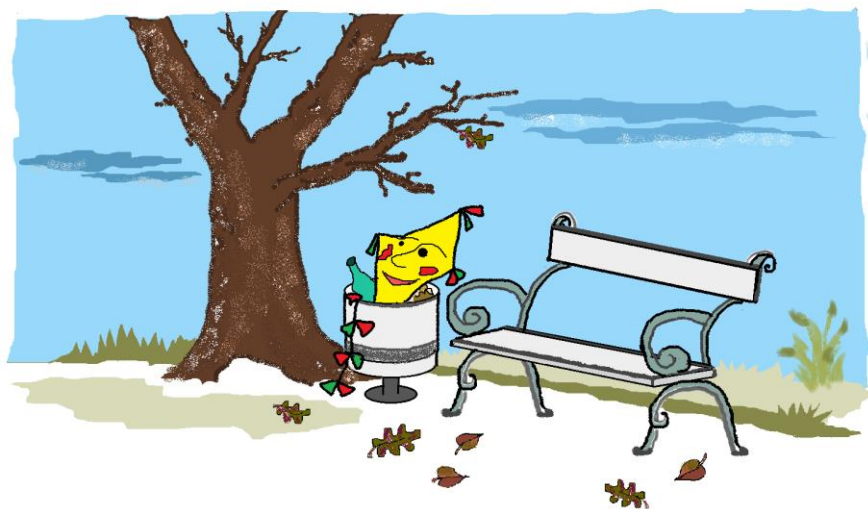
Strýček Ben okamžitě vyrazí na pomoc. Ondra však vstává sám a oprašuje si kolena.

„Tys tomu ale dal! Jsi v pořádku?“

„Jo, dobrý,“ křičí Ondra. Žene se k drakovi, který se mezitím zřítíl tvrdě na zem.

Na dva kroky před ním zastaví a bezmocně svěsí ramena: „Strýčku, já to zvládnul dobře, ale podívej. On ne,“ ukazuje smutně na hromádku u svých nohou.

A opravdu. Drak má nad jedním okem nehezky rozšklebenou trhlinu. Hned vedle ní trčí z trosek k nebi zlomená špejle.

„Hrom do toho! Tys ho teda zřídil, kluku,“ ulevil si strýček Ben. „No nic, to nevádí. Lítal statečně a dobře nám sloužil. Příště si zase uděláme jiného. Stejně je už čas jít domů,“ poplácal ho chlácholivě po rameni. Shýbl se a začal sbírat trosky rozbitého draka.

Když v ruce držel vše, co z draka zbylo, kývl hlavou směrem k domovu a nastavil Ondrovi malíček své levé ruky. Ten, přesto, že mu je sedm let, se ho s radostí chytí. Společně si to namíří rovnou domů. Na kraji plání, tam kde volné prostranství pře-chází v park, stojí koš na odpadky.

„Co myslíš? Trefím se?“ mrkne strýček Ben na něho jedním okem. Ten nechápe: „Copak ty ho chceš vyhodit?“

„No, samozřejmě. Co s ním? Přece ho nebudeš takhle rozbitého na cimprcampr schovávat? Až bude třeba, uděláme jiného. Je to jen papír, provázek, špejle a lepidlo,“ vysvětluje Ben a míří přímo ke koši.

„Představ si,“ dodává, „že jsi rytíř, který zrovna přemohl draka. Velkého, od-pudivého draka, co ohrožuje nějakou princeznu. Má bradavice a páchne mu z huby.“

Ondra se zahihňal: „Myslíš, tomu drakovi?“

„Jasně, že ne princezně. To dá rozum!“ zatváří se strýček Ben znechuceně. „Zapíchlí jsme draka a tadyhle, koukni... Tady v týchle sluji zanecháme jeho mršinu.“

S těmito slovy namířil na odpadkový koš. Hladkým obloukem vhodil pomuchlané zbytky draka, jako by to byla papírová vlaštovka, přímo do jeho středu.

„Jsi jako malej...“ utrousil Ondra. Protočil panenky k nebi a tvářil se naoko pohoršeně.

Tváře mu ale škubaly utajovaným smíchem.

„Jo, tohle je skutečně on. Můj strýček!“

USÍNÁNÍ S MAMINKOU

Maminka, ruce špinavé od mouky, čekala už na Ondru a strýčka Bena s kouřící konvicí horkého voňavého čaje.

„Na koláč musíte ještě chvíli počkat,“ odrazila předem jejich nedočkavou pozornost. Když jí nakukovali přes rameno, dělala, že si jich ani trochu nevšímá. Soustředěně se věnovala kouskům těsta, na které pokládala půlky mražených meruněk.

Až se Ondrovi sbíhaly v puse sliny!

„Mňam! To bude dobrotá!“

„Až si umyješ ruce, přijď mi říct, jak bylo venku,“ říká maminka.

Ten se nenechá dvakrát prosit. Hbitě zamíří k umyvadlu.

Zatím, co si oplachuje a suší ruce, strýček Ben si nalil do pruhovaného hrnečku horký čaj. Přesunul se s ním do rohu obývacího pokoje. Spokojeně zabručel a svalil své mohutné tělo do hlubokého křesla. Jednou, dvakrát usrkl horké tekutiny. Hrnek odložil na stolek a pohodlně se opřel zády do měkoučkého čalounění. Nohy natáhl před sebe, ruce zkřížil na prsou. Během chvilky se mu začaly klížit oči. V klidu začal podřimovat. Jen okrajově vnímal útržky hovoru, který se ozýval s kuchyně. Jakoby z velké dálky přes hustou mlhu k němu tlumeně doléhal Ondrův hlas. Nadšeně vysvětloval mamince, jak dopoledne stavěli draka.

„Vzali jsme špejle, naměřili je a svázali opatrně k sobě ...

Ten provázek, ten musí být pořádně napnutý...

Potom jsme ten papír nalepili. Ale jen za kousíček, víš, mami? Nesmí ho být moc. Kdyby drak byl moc těžký, špatně by lítal,“ opakoval svými slovy, co dopoledne slyšel od strýčka Bena a tatínka.

„A namalovali jsme mu oči..., a zauzlovali mašle...“

To bylo poslední, co strýček Ben zaslechl. Pak zbylo jen ticho a tma.

Ze spánku ho vytrhlo až naléhavé zatřesení: „Nespi! Nespi! Mamka pro nás má ten koláč! Podívej! Kousek jsem ti přinesl.“

Místo odpovědi se z křesla ozvalo pouze rozespálé a nevrle zavrčení: „Hmm...“

Strýček Ben otevřel jedno oko. Očividně by před jídlem dal přednost ještě chvilce spánku. Zamžoural zamračeně na Ondrovy malé ruce, které mu nepřetržitě třásly kolenem. Těžkopádně rozlepil druhé oko a mrknul na táč s voňavým koláčem. Vypadal lákavě.

Přesto se nezmohl na nic víc, než na další zabručení: „Hmm...“

To Ondrovi jako varování stačilo.

„Jako reakce spícího lva, kterého vytrvale otravuje všetečná mou-
cha,“ napadlo ho a odstoupil o dva kroky.

„Dobrá, dobrá. Já už jdu,“ zahuhlal a vrátil se do bezpečí kuchy-
ně.

Trvalo ještě pár nevrlych zamumlání, několik heknutí, dvě zív-
nutí a pořádné protáhnutí, než se Ben dočista probudil.

Oklepal se, pořádně protáhl a po koláči se jen zakouřilo!

Jak mu chutnal!

Zmizel, než bys řekl švec.

Když chvály na mamincino kuchařské umění nebraly konce,
zčervenala jako malá školačka.

„To mám radost, že vám chutná,“ řekla potěšeně.

„Co mám udělat k večeři? Ondrášku, na co máš chuť?“ ptá se
v dobré náladě.

„To je fuk, mami, od tebe je skoro všechno dobré. Cokoli. Jen ne
čile.“

„Cože, čile?“ diví se strýček Ben. „Ty nemáš rád tuto jihoameric-
kou zemi?“ ptá se s přehnanou zvědavostí.

„Teda, no, ale...“ zakoktá se Ondra. „Nedělej si ze mě legraci!
Moc dobře víš, že jsem se spletl. Jen si ze mě utahuješ. Jistě víš dob-
ře, co jsem chtěl říct,“ vyčítá strýčkovi.

Ten však jen vrtí hlavou, jako že ne, že neví.

„Nechtěl jsem říct čile, ale,“ namáhavě hledá správné slovo. Poti-
chu mele pořád dokola: „Či-či-či...“ Když tu najednou vytréští oči a
vyrazí ze sebe: „Jo! Čili! Čili jsem myslel!“

„Myslíš to šíleně pálivé koření?“ uculuje se strýček Ben.

„Ne!“ zoufá si Ondra. „A nedělej, že nevíš, co mi nechutná!“

„Ale já opravdu nevím, co ti nechutná. Doteď jsem myslel, že jíš
všechno.“

Ondra schová obličej do dlaní. Vzpomíná a brebentí o sto šest: „Čile, čili... Čile, čili... lečo... No jasně! Už to mám! Lečo!“ svítí nadšením, že si konečně vzpomněl.

Se slovy: „Lečo nechci,“ obrací tvář k mamince.

Ale kde té je konec?

Když viděla, že se snadno a rychle odpovědi nedočká, vrátila se mezitím do kuchyně připravit večeři podle vlastního výběru.

Čas rychle uplynul. Strýček Ben odjel domů a Ondra, znavený po dlouhém, ale krásném dni, šel spát. Bez protestů zalezl pod peřinu a zachumlal se do ní až po krk. Když mu maminka přišla dát pusu na dobrou noc, víčka očí mu již sama klesala únavou. Přesto ji chytil za ruku a zadržel: „Mami, znáš nějaké příběhy o rytířích?“

„Proč se ptáš?“

„Strýček Ben mi slíbil o nich vyprávět.“

„To bude paráda, Ondrášku, vid’?“

„Znáš tedy nějaké příběhy o rytířích?“ nedá se odradit od své původní otázky.

„Myslíš pohádky o princích a rytířích? Co zachraňovali princezny? No ano. Znáš třeba, Bajaju. Nebo princ v Šípkové Růžence. Ten se také choval jako rytíř, když mečem prosekával trní. Nebo ještě znám tu pohádku, jak Honza zabil tříhlavého draka.“

„Ne, to ne,“ přerušil ji Ondra. Odfrknul si a nakrčil pohrdavě nos. „Myslím o opravdových rytířích. Strýček říkal, že když jste byli malí, vyprávěl vám dědeček rytířské příběhy.“

Maminka otevřela překvapením pusou dokořán: „Tyhle příběhy ti Ben slíbil vyprávět?“

„Ano. Ve středu. Dokonce budeme dělat nějakou mapu. Prý jí k tomu vypravování budeme potřebovat,“ svěřoval se důležitě.

„Propáníčka!“ vyjekla. „Už si vzpomínám! Ano. Když jsme byli malí, dědeček s Benem opravdu kreslil mapu. Nechali mě pomáhat s vybarvováním. Směla jsem do ní dokonce namalovat nějaké stromy a kytky. Ano, vyprávěl nám příběhy o rytířích. Benovi se moc líbily. Ale o čem byly? To už nevím. Víš, byla jsem hodně malá. Vždycky jsem rychle usnula.“

„Já se nemůžu dočkat,“ přiznává Ondra.

„Neboj! Brzy budeš mít svoje vypravování o rytířích! Tak, jak je měl kdysi i strýček Ben, když býval ještě klukem. Ale teď už dobrou noc, můj broučku.“

„Ještě nechci jít spát, mami,“ žadonil a pokusil se maminku opět chytit za ruku.

„Víš co,“ napadlo ji, „když máš to rytířské období, půjčím ti před spaním na chvíli svoji mp trojku. Mám na ní nahranou pěknou rene-

zanční hudbu. A myslím i nějaké středověké rytířské písně. Při tom se ti bude hezky usínat, uvidíš.“

Tak se také stalo. Za pár minut již měl Ondra hlavu zabořenou do polštáře. V uších sluchátka a úsměv na rtech.

A maminka? Něžně pohladila jeho rozcuchanou hlavu. Potichu vyšla z pokoje a opatrně zavřela za sebou dveře.